

Дома все тебе дратує,  
Порошинка дошкуля;  
Хто що скаже, пожартує,-  
Втік би зараз відціля.

В самотині сидить нудно,  
Сум росте щодалі більш;  
Вийдеш з хати, глянеш — людно,  
Та журба гнітить ще гірш.

А не вступиш край свій кинуть,  
Туга зараз забере;  
Спогадання роєм линуць,  
Забувається все зле.

Тепле літо, ясні зорі —  
Все тихесенько сплива;  
Блимне слізка в твоїм зорі,  
Жаль потроху ожива.

Все, що гудив, все те нині  
Якимсь чаром віддає,  
Рідна мова на чужині  
Ще милішою стає.

Рідна хата — мов та квітка,  
Що скрашає весь квітник.  
З рідним краєм якась нитка  
Тебе зв'язує навік.

Її хочеш розірвати,  
А вона усе міцніш;  
Подаєшся мандрувати,  
Але там іще смутніш.

Ти шукаєш собі волі,  
Переходиш всі світи,  
Але там немає долі,  
Там нема тобі мети.

Під яким би небом ясним  
Врешті ти не опинивсь,-  
Ні, не буде воно красним,  
Як було своє колись.

Час підійде — ми вмираєм,  
Бо на все своя пора;  
Тільки жаль за рідним краєм  
Серед люду не вмира.